

Ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς αἰχμαλωσίας αὐτῶν ἡμερῶν, κόρακες τοῦ αὐτοῦ εἴδους περιήπταντο τῶν πλησίον τοῦ κλωδοῦ δένδρων, ἐρχόμενοι ἐν ὥραις καθ' ἃς τὸ δάσος ἦτο ἔρημον καὶ ἐκβάλλοντες μικρὰς καὶ γλυκείας κραυγὰς, ὁμοίας πρὸς τὴν φωνὴν τῆς κλωδοῦσας καὶ ὅλως διαφορετικὰς τῶν συνήθων αὐτῶν διαπεραστικῶν κρωγμῶν.

Περιήπταντο δὲ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ περι τὸν κλωδοῦ ἐδάφους πληθὺς ἐξ αὐτῶν, καὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν των ἐφαίνοντο κατόπιν καθαρῶς ἀποτετυπωμένα ἐπὶ τῆς γιόνος.

Ἐν τούτοις ὁ κηπουρὸς ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ παρέχῃ τροφήν εἰς τὰ ἐν τῷ κλωδοῦ πτηνὰ, μετ' ἐκπλήξεώς του ἔδλεπε μετὰ παρέλευσιν μικροῦ διαστήματος, ὅτι ἐντός τινων ὥρῶν ἐξηφανίζετο ἡ μεγάλη ποσότης τοῦ ἄρτου καὶ κρέατος ἅτινα εἰσῆγεν ἐν τῷ κλωδοῦ. (Ἄνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν δύο χιλιόγραμμα ἱππείου κρέατος καὶ τέσσαρα μετὰ τερμάγια ἄρτου διὰ δύο κόρακας καὶ τρεῖς γλάρους!).

Υποπτευθέντες τὴν εἰσβολὴν ποντικῶν, ἔρριψαν ἐν τῷ κλωδοῦ τὴν τροφήν καὶ εἶτα ἀποσυρθέντες εἰς κρύπτην, παρεμόνευσαν ὅπως ἴδωσι τί συνέβαινε.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περιήπτον ὥρας οἱ παραφυλάττοντες ἔδλεπεν πρὸ αὐτῶν θείαμα ὄντως παραδοξότατον.

Οἱ κόρακες προσήρχοντο κατὰ μικρὰς ὀμάδας περὶ τὸν κλωδοῦ, ἐκπέμποντες τὰς μικρὰς των κραυγὰς ἃς ἀνεφέρομεν. Τότε οἱ αἰχμαλωτοὶ κόρακες ὤρμων καὶ ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τερμάγια ἄρτου καὶ κρέατος, καὶ, πλησιάζοντας τὰς κιχλίδας, ἐπέριον ἔξωθεν αὐτῶν τὸ ράμφος ἵνα παράσχωσιν εἰς τοὺς ὀμοφύλους των τὰ τερμάγια, ἅτινα ἐκείνοι κατεβρόθιζον ἀπλήστως. Εἶτα, ἐπιστρέφοντας ἐν μέσῳ τοῦ κλωδοῦ, ἐλάμβανον ἄλλα πάλιν τερμάγια ἵνα ἐπαναλάβωσι τὸ αὐτό.

Τοῦτο ἐξηκολούθει καθ' ἐκάστην, πλείστοι δὲ ἐγένοντο μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ θεάματος.

Τί νὰ σκεφθῆ τις!

Ὅτι, ἂφ' ἐνός, οἱ αἰχμαλωτοὶ κόρακες, βλέποντες ἑαυτοὺς ἐν ἀφθονίᾳ, ἐσκέπτοντο ὅτι ἠδύνατο καὶ ὤφειλον εἰς βῆρος τῶν τροφοδοτούντων αὐτοὺς, νὰ τρέφωσιν ὅλους τοὺς ὀμοφύλους των.

Ὅτι, ἂφ' ἐτέρου, οἱ ὀμοφύλοι των, δυσκόλως εὐρίσκοντες τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν μέσῳ τοιοῦτου ψύχους καὶ γνωρίζοντας τὴν καλὴν καρδίαν τῶν ἐν τῷ κλωδοῦ κεκλεισμένων, εὐρίσκουσι φυσικώτατον τὸ νὰ δέχωνται τὸ περισσεύμα τῆς τροφῆς ἐκείνων.

Φαίνεται ὅτι οἱ κόρακες οὗτοι εὐχάριστος ὑπερασπίζουσι ἀλλήλους. Ὅτε ὁ κηπουρὸς μετέβη ὅπως ἀπελευθερώσῃ τῆς παγίδος μίαν τῶν κορωνῶν ἐκπέμπουσαν κραυγὰς ἀπελπιστικὰς, παρετήρησεν εἰς ἀπόστασιν 10 ἕως 15 μέτρων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του πεντηκοντάδα κορωνῶν περιήπταμένων καὶ σκοποῦσάν προφανῶς νὰ τὸν ἐκφοβίσωσι διὰ τῶν φοβερῶν αὐτῶν κραυγῶν καὶ τῆς ἀπειλητικῆς των πτήσεως. Τὸν συνώδευσαν οὕτω πῶς εἰς

ἀπόστασιν ὁδοῦ 250 περίπου μέτρων.

Ὅλοι, τέλος, οἱ κόρακες οὗτοι φαίνονται ἀγαπώμενοι πολὺ. Οὐδέποτε βλέπει τις αὐτοὺς μόνους, ἀλλὰ πάντοτε κατὰ μικρὰς ὀμάδας, ἀπερχομένους εἴτε πρὸς τροφήν εἴτε πρὸς θέρμανσιν εἰς τόπον εὐήλιον. Τῆς νυκτὸς ἐπερχομένης, τινὲς τούτων, οἱ μᾶλλον ἀξιοσέβαστοι, ἀναμφιβόλως ἀνέρχονται ὅπως εἰσδύσωσιν εἰς τὰ μεγαλείτερα τῶν δένδρων. Ἐκπέμπουσιν κρᾶυγὰς ὀξείας, καὶ πάραυτα οἱ ἄλλοι ἔρχονται ἐν συμπλέγματι ὅπως συγκεντρωθῶσι περὶ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν κλάδων, οἵτινες οὕτω πληροῦνται κοράκων.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσσέ)

Ὁ Ἰσιδώρος δὲν στερεῖται ἰκανότητος ὅ,τι πρὸς ἐπιτυχίαν ἀπαιτεῖται, τὸ κατέχει καὶ ὁμοῦς οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει τι. Εἰς πᾶν ὅ,τι πράττει, ἐνεργεῖ μετὰ τίνος ὑπερβολῆς θέλει πάντοτε νὰ ἦνε κατὰ τι ἀνώτερος ἑαυτοῦ.

Ὁ καρδινάλιος δὲ Ρέτζι, ὀμιλῶν περὶ τοῦ Κοιδέ, τὸν χαρακτηρίζει ὡς μὴ πράττοντα ἰσάξια ἑαυτοῦ τοῦ Ἰσιδώρου ἢ ἄξια ὑπερεκχειλίζει ἐν ταῖς πράξεσί του ὀμοιάζει πρὸς ποτήριον καμπανίτου ὅστις τοσοῦτον ἀφρίζει ὅστε μεταβάλλεται ὅλος εἰς ἀφρόν καὶ οὐδὲ σταγῶν οἴνου μένει εἰς τὸν πυθμένα.

Εὐρίσκει μίαν εὐμορφὸν λέξιν καὶ, προσπαθῶν ἐξ αὐτῆς νὰ παραγάγῃ τέσσαρας, ἀφανίζει τὴν ἐννοίαν τῆς.

Σὰς εἶδε τρεῖς εἰς τὸν χορὸν: κατέστησε οἰκειὸς του. Μία ἀμυχή ἐπὶ τοῦ δακτύλου εἶνε δι' αὐτὸν μοναδικὸν μαρτύριον.

Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι παίζει κωμωδίαν προσπαθῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις νὰ ἐκταθῆ, μηκύνεται καὶ πλατύνεται, πρὸς βλάβην ὁμοῦς τοῦ φορεματός του, ὅπερ σχίζεται καὶ διαρρηγνύται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἡ ΕΥΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΟΣ ΟΙΚΙΑ

Πλησιάζει ἡ στιγμή καθ' ἣν τὰ κτίρια θὰ μεταφέρωνται μετὰ τῆς αὐτῆς ευκολίας μεθ' ἧς καὶ τὰ ἐπιπλα, οἱ δὲ ἀχθοφόροι, ἀφ' ὧν μετεκόμισαν τὰς τραπέζας, τὰ ἐρμάκια καὶ τὰ δέματα, θ' ἀκούωνται λέγοντες, ἐν ᾧ συνάμα θὰ ρίπτωσιν ἐν βλέμμα κύκλω των: «Τὶ ὑπολείπεται ἀκόμη, κύριε, νὰ μεταφέρωμεν;» Ἄ! τὴν οἰκίαν! » Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο ποσὸς φαντασιοκοπία. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Λυδίας δημοσιεύουσιν ἀπὸ τινων ἡμερῶν γνωστοποίησιν ὀμίλου μηχανικῶν τῶν σιδηροδρόμων, οἵτινες συνέστησαν ἑταιρίαν σκοποῦσαν τὴν κατασκευὴν εὐμετακομιστῶν οἰκιῶν. Ἦρχισαν μάλιστα νὰ ἔρχωνται εἰς διαπραγματεύσεις μετ' ἰδιοκτητῶν οἰκοπέδων, πρὸς ἔναρξιν πραγματοποιήσεως τοῦ σχεδίου των. Οὐδὲν κοινοποιοῦσι περὶ τοῦ τύπου ἢν ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ὀμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, ὡς ευκόλως ἐννοεῖ τις, μετ' ἀκρας σοβαρότητος καὶ ἐπιδιώκουσι νέον σύστημα πρακτικῆς ὡς πρὸς τὰς οἰκοδομὰς.